

Het was stil in de school. Heel erg stil.

Toen de deur achter hem dichtviel, bleef hij een tel staan. Hij kon nog terug. Hij wist echter dat die weg er niet meer zou zijn van zodra hij zich in beweging zette.

Hij had haar nog geen kwaad gedaan. Hij kon haar nog steeds op een serene manier duidelijk maken dat zij alles voor hem betekende. Dat hij haar kon vergeven. Dat hij begrip had voor de situatie waarin zij zich bevond.

Hij was het immers niet vergeten. Haar vraag om haar te verlossen. Haar te helpen.

Zijn ademhaling klonk zwaar. Hij beseftte dat er nog een gevoel was dat hij hardnekkig probeerde te onderdrukken.

Angst.

Angst dat hij haar volledig zou kwijtraken. Hij wist immers dat hij een risico nam. Dat ze anders kon reageren dan hij in gedachten had. Maar hij had geen keuze meer. Hij had al op zoveel manieren geprobeerd om tot haar door te dringen. Hij had zo veel gepraat dat zijn woorden simpelweg op waren. Wat overbleef na al zijn vruchteloze pogingen was vermoeidheid. Dat zij niet zag wat zo duidelijk was voor hem, putte hem uit. Maakte hem machteloos. Bijna had hij er zich bij neergelegd. Bijna had hij toegegeven dat het ergens ophield. Dat zij het niet waard was.

Maar toen had hij hem gezien. De man die haar in zijn macht hield. Waar zij weerloos tegenover stond. Het bracht iets in hem naar boven. Noem het vastberadenheid. Noem het waanzin. En plots beseftte hij dat hij haar onmogelijk kon laten gaan. Hij wist wat zij voor hem betekende. Hij wist dat de leegte die zij nu had achtergelaten, niet kon worden gecompenseerd. Dus moest hij handelen. Voor het te laat was.

Hij keek de lege gang in. Toen hij in beweging kwam, wist hij dat het goed was. Zij zou eindelijk naar hem luisteren. Deze keer zou ze niet door die kerel worden afgeleid.

Toen hij de trap wilde opgaan, haalde hij het geweer uit zijn jas. Nog een laatste keer keek hij rond. Niets mocht nu nog misgaan.

De zon brandde op Yasmine's huid. Ongenadig. Meedogenloos. Terwijl ze op haar buik op een strandstoel lag, beseftte ze dat ze al een hele tijd geslapen had. Of misschien was soezen een beter woord. Ze grabbelde haar horloge uit de strandtas die naast haar stond en zag dat het bijna zes uur was. Met tegenzin bedacht ze dat het grootste deel van de middag er weer op zat.

Ze trok haar bikinibroekje over haar billen en ging rechtop zitten. Vanachter de donkere glazen van haar zonnebril bekeek Yasmine het strand rondom haar. Het was al een stuk minder druk dan een paar uur geleden. Gezinnen raaptten hun spullen bij elkaar, moeders riepen hun kinderen, klopten zand uit hun handdoeken... Ze draaide zich om en trok de leuning van de strandstoel omhoog. Met haar rug ertegenaan en haar benen opgetrokken keek ze vermoeid om zich heen. Er was nog steeds geen wolkje aan de lucht te bespeuren. Er was nog steeds geen zuchtje wind. De zinderende warmte van de laatste weken maakte de dagen lang. En maakte de nachten kort, met onrustig slapen en soms uren wakker liggen.

Het idee om ook alles bij elkaar te rapen en terug naar het hotel te gaan, schoof ze van zich af. Ze probeerde niet te denken aan wat er komen zou. Een nieuwe eenzame avond wachtte op haar en opnieuw vroeg ze zich af of het wel een goed idee was geweest om alleen naar zee te komen.

De gedachte aan het avondmaal in het restaurant van het hotel, alleen aan een tafeltje terwijl iedereen rondom haar in gezelschap verkeerde, deed de pijn diep in haar schrijnen. Pijnlijk schrijnen. Hoe diep ze die pijn ook wegstopte, hoe sterk ze die ook negeerde, op zulke momenten stak ze ongenadig de kop op. Spreidde ze haar armen rondom haar uitgebluste lijf en zogen de tentakels het laatste beetje weerstand en kracht uit haar. Ze wilde op een dergelijk moment het liefst wegkruipen. Onder een steen, een berg zand, het maakte niet uit. Weg van dat verterende gevoel dat ze er alleen

voor stond. Alleen. Opnieuw alleen. Na zoveel jaren op alle vlakken geïnvesteerd te hebben. Geïnvesteerd en verloren. Van de ene dag op de andere. Over en uit.

Ze probeerde zich te concentreren op haar omgeving, maar het was al te laat. Ze voelde tranen in haar ogen opwellen en slikte een pijnlijk gevoel in haar keel weg. Yasmine was opgelucht dat ze haar zonnebril droeg en probeerde dit gevoel halsstarrig te onderdrukken. Ze wist dat het geen zin had. Geen zin om na te gaan wat er fout was gegaan. Dat haar geen schuld trof. Dat ze niets, maar dan ook niets had kunnen doen om het onafwendbare te voorkomen. Dat wist ze. Daar had Simon haar van overtuigd. Maar waarom bleef het dan zo knagen, zoveel pijn doen? Ze beet op haar lippen en slikte.

Omdat ze het goed hadden. Omdat alles wat ze samen hadden beleefd, mooi was. Er was geen gegronde reden om uit elkaar te gaan. Geen enkele. Dat wist ze en dat wist hij ook. Dat maakte het alleen maar moeilijker. Alleen maar pijnlijker en schrijnender. Dat hij om een banale reden alles wat ze samen hadden opgebouwd met de glimlach achter zich kon laten. Dat ze als 'vrienden' uit elkaar gingen. Was het niet makkelijker geweest als ze met slaande deuren uit elkaar waren gegaan? Als ze hem tot op het bot zou haten? Als hij iets onvergeeflijks zou hebben gedaan?

Hoe kon ze hem loslaten als alles tussen hen alleen maar mooi was geweest?

Ze legde het hoofd achterover en sloot haar ogen. Probeerde haar gevoelens weer onder controle te krijgen. Ze had zich voorgenomen dat ze dit zou overwinnen. Dat ze hier sterker uit zou komen. Ze was nog nooit bij de pakken blijven neerzitten en dat zou ze nu ook niet doen.

Yasmine stond op en raapte haar spullen bij elkaar. Stopte haar boek dat ze niet aangeraakt had, terug in haar tas. Haar handdoek, haar zonnecrème, haar telefoon. Ze draaide een doek rond

haar heupen en stopte haar teenslippers voorlopig in haar tas. Het was nog steeds te warm. Ondraaglijk warm. Yasmine besloot langs de golven terug in de richting van het hotel te lopen. Ze had geen zin om op de promenade in een drukke, nerveuze mensenmassa terecht te komen.

Tussen de strandstoelen en de parasols slenterde ze naar de vloedlijn, nog steeds verscholen achter haar zonnebril.

Met haar voeten in het golvende water wandelde ze langzaam verder. Ze ademde diep in. De geur van de zee deed haar goed. Maakte dat het verdriet dat in haar zat, even naar de achtergrond werd verdrongen.

Ze had geen zin om al terug te gaan naar het hotel. Er was niets dat haar aanspoorde haar pas te versnellen.

Een groepje jongemannen speelde met een bal. Hun enthousiaste en opgewonden stemmen deden haar opkijken. Terwijl ze hen voorbijliep, schatte ze hun leeftijd. Ergens vooraan in de twintig. Ze zagen er bruingebrand en zorgeloos uit. De bal schoot wild van de ene naar de andere. Net toen Yasmine de bedenking maakte dat vroeg of laat iemand van de strandbezoekers een bal tegen het hoofd zou krijgen, vloog de bal haar richting uit. Vlak voor Yasmine's voeten, in het water, kwam hij tot stilstand.

Zonder nadenken boog ze voorover en nam ze de natte bal uit het water. Toen ze opkeek, stond er een jongeman voor haar.

Hij glimlachte uitnodigend, keek haar onderzoekend aan. Even stond ze hem openlijk aan te staren. Raakte ze gebiologeerd door de lichamelijke schoonheid van deze jongeman. Hij was ongeveer even groot als zij, had donkerblond haar dat hier en daar wat lichter gekleurd was door de zon. Zijn ogen waren van het helderste blauw dat ze ooit had gezien. Zijn huid was diep gebruind. Maar wat haar vooral aantrok was zijn glimlach. Zijn glimlach die hem volwassener maakte dan hij er op het eerste gezicht uitzag.

'Dat is onze bal.'

Zijn woorden brachten haar terug naar de werkelijkheid. Schaapachtig staarde Yasmine naar de bal, glimlachte opgelaten en overhandigde de bal met een flauwe 'sorry'. De jongen nam hem aan, maar aarzelde. Hij leek niet geneigd om onmiddellijk rechtsomkeer te maken.

'Ben je hier alleen?' vroeg hij plots.

Yasmine knikte zwijgend, liet haar blik even over de zee dwalen en keek hem toen opnieuw aan. Er lag iets onderzoekends in zijn blik. Hij tastte haar gezicht af. Zocht naar een verklarend antwoord op de vraag die hij net had gesteld.

'Sorry', zei hij plots en hij wreef tegelijkertijd door zijn haar. Zijn blik gleed even naar de mannen achter hem, die geduldig wachtten tot hij met de bal zou terugkeren.

Hij richtte zich opnieuw tot haar, keek haar belangstellend aan.

'Je doet me aan iemand denken.' Yasmine keek hem aan, wachtte op een vervolg.

'Een leuk iemand, mag ik hopen.'

Hij lachte mysterieus terwijl hij over de zee heen keek.

'Je lijkt op iemand die ik nooit zal vergeten.'

Yasmine voelde hoe er van deze man een vreemde spanning uitging. Een soort spanning die je in bezit nam.

'Heb je iets gepland voor vanavond?'

Ze schrok door de directheid van zijn vraag.

'Nee, ik ben maar alleen. Ik kan doen en laten wat ik wil.'

Hij knikte genoegzaam.

'Wij gaan iedere avond iets drinken. Ken je Clapotis?' Yasmine knikte. Wist wat hij bedoelde.

'Ik ben er iedere avond vanaf tien uur ongeveer. Soms wat vroeger, soms wat later. Als je zin hebt, kom je maar langs. Ik ben er samen met mijn vrienden. Oké?'

Ze knikte voorzichtig. Wist niet wat ze met dit aanbod moest.

‘Tot vanavond misschien?’ zei hij nog. Toen draaide hij zich om en trapte de bal naar een van zijn vrienden.

Yasmine keek hem na terwijl hij wegliep. Ze was er zeker van dat ze niet op zijn uitnodiging zou ingaan.